

Breve. Han tænkte vel at skulle finde hende som den samme, han havde forladt. Han vidste jo Intet om, hvad hun havde gennemlevet derude ved det aabne Hav, blandt Skallinglandets stærke og frie Folk. Han anede Intet om dette lange Aar, da hun i sin Forladthed havde fundet sig selv igen . . . Intet om den dybe Skamfølelse, hvormed hun nu betragtede hele sit foregaaende Liv og særlig de Øjeblikke deri, hvorom Emanuel maaske bevarede de bedste Minder. Selv om hun fortalte ham derom, vilde han næppe kunne forstaa hende. Han havde jo ikke forandret sig. Tværtimod. Alt, hvad hun i den sidste Tid havde hørt om ham, bestyrkede hende blot i Overbevisningen om, at han endnu var ganske den samme som før og ikke vilde helme paa Afsindets Vej, før han havde styrtet sig selv og Andre i Ulykke.

Ja, det stod urokkeligt fast nu. De maatte skilles. Hun vilde ikke se ham mere. For lidt siden, da hun vilde stænge Døren for ham, havde hendes Hjærte truffet Afgørelsen. Hun vilde ikke oftere lade sig lokke ud paa Æventyr. Den dyrekøbte Fred, hun havde naaet, skulde ikke atter letsindigt forspildes. Ungdommens forfængelige Drømme havde hun skrinlagt. Hun havde lært, at Lykken her i Livet bestaar i at have sin Rod i egen Jordbund